

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: S. H., nar. X,
státní příslušnost X
t. č. v X

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2024, č. j. CPR-2455-6/ČJ-2024-930311-T227,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2024, č. j. CPR-2455-6/ČJ-2024-930311-T227 (dále jen též: „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný nevyhověl jeho žádosti o propuštění ze zařízení a rozhodl o tom, že se žalobce nepropouští.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a dostatečně se nezabývá konkrétní situací žalobce. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný předkládá ke zdůvodnění nutnosti zajištění žalobce jen velmi málo relevantních důvodů a vysvětlení.
3. Žalovaný měl použít některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též jen: „ZPC“), možnosti uložení takové alternativy žalobce posoudil nedostatečně. Napadené rozhodnutí zejména ve vztahu k nemožnosti uložení žalobci zvláštního opatření vykazuje řadu nesrovnalostí, které vypovídají o tom, že žalovaný úplně a správně nezjistil skutkový stav.
4. Žalovaný opakovaně intenzivně vyzdvihuje skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, zejména jeho nelegální pobyt v ČR. Naopak se skutečnostmi, které ukazují to, že žalobce nemá v úmyslu nerespektovat orgány ČR, se žalovaný vypořádává pouze strohým konstatováním bez jakéhokoli bližšího uvážení.
5. Není pravdou, že by žalobce absolutně odmítal respektování a dodržování zákonů ČR a že by ignoroval rozhodnutí správních orgánů a že neexistuje záruka pro jeho dobrovolné vycestování. Žalobce uznává, že v době jemu stanovené pro vycestování tak neučinil, je to ale to jediné, co mu může žalovaný vyčítat. V případě žalobcova návratu do Běloruska mu hrozí nebezpečí. Žalobce dále nevycestoval, neboť se na území ČR nachází jeho syn, se kterým se zde snažil zůstat legálně. Žalobce dále uvedl, že dosud neobdržel rozhodnutí o své třetí žádosti o udělení azylu.
6. Žalobce nesouhlasí s tím, že by mu nebylo možné uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 5 ZPC z důvodu neexistence záruky, že z území vycestuje dobrovolně. Pojem záruky, jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, je zcela irrelevantní a žalovaný své tvrzení ničím nepodložil.
7. Žalovaný tvrdí, že žalobce uvedl rozporuplná tvrzení ohledně dokladu o ubytování a že při sepisování do protokolu tvrdil, že nemá a nikdy neměl žádnou smlouvu o ubytování. S tím žalobce nesouhlasí, neboť si není vědom, že by při výpovědi do protokolu byla položena otázka ohledně dokladu o ubytování.
8. Zajištění žalobce je nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost pro zajištění. V případě žalobce byly dány okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, zejména uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 ZPC.

Vyjádření žalovaného

9. Podle žalovaného nejsou v žalobě uvedeny žádné nové skutečnosti, žalobce pouze rozvedl ty, s kterými se žalovaný dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Důvody, které žalovaného vedly k vydání napadeného rozhodnutí, jsou jasné, věcné a přesvědčivé. Ve věci bylo rozhodnuto v souladu s právní úpravou. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

napadeného rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně vyjádřil a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro něž nebylo žádosti žalobce vyhověno.

Posouzení věci

10. Soud ve věci rozhodoval v sedmidenní lhůtě v souladu s § 172 odst. 5 ZPC, a to bez jednání, neboť nařízení jednání žalobce nenavrhнул a soud jeho konání nepovažoval za potřebné (§ 172 odst. 5 věta druhá ZPC).
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 17. 12. 2023, č. j. KRPA-412982-9/ČJ-2023-000022-ZZC, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 1. 2024, č. j. KRPA-412982-21/ČJ-2023-000022-ZZC (dále též jen: „rozhodnutí o zajištění“), a to podle § 124 odst. 1 písm. c) ZPC za účelem správního vyhoštění. Podle tohoto ustanovení: *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Správní orgán tehdy vyšel ze zjištění, že žalobci bylo uloženo opakovaně (celkem čtyřikrát) správní vyhoštění, ale jeho realizaci žalobce vždy zmařil podáním žádosti o azyl (v protokolu o podání vysvětlení ze dne 17. 12. 2023 je zachyceno toto žalobcovo vyjádření: *„Nějaká rozhodnutí [o správním vyhoštění] jsem dostal, ale už nevím, na kolik let to bylo. Vždycky jsem podal žádost o azyl a nemusel jsem vycestovat.“* Naposledy mu bylo uloženo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 9. 4. 2019, č. j. KRPS-73623-33/ČJ-2019-000022, správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. ZPC a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 ZPC, a byla mu stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 4 roky se stanovením doby k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci daného rozhodnutí, k čemuž došlo 24. 4. 2019. Po zamítnutí žádosti o azyl (dne 27. 4. 2023 vydal NSS usnesení, jímž byla odmítnuta jeho kasační stížnost pro nepřijatelnost, toto usnesení nabylo právní moci dne 4. 5. 2023), mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 3. 6. 2023. Policie ČR tedy dospěla k závěru, že žalobce od 4. 6. 2023 do 17. 12. 2023 maří výkon správního rozhodnutí. S ohledem na jeho pobytovou minulost a opakované nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěla Policie k závěru, že dobrovolné vycestování nelze od žalobce očekávat. Policie rovněž zdůvodnila, proč podle jejího názoru není namístě uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b odst. 1 ZPC. Dne 10. 1. 2024 podal žalobce žádost o propuštění ze zařízení dle § 129a ZPC, které žalovaný nevyhověl napadeným rozhodnutím.
12. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí následující.
13. Nelze se ztotožnit s tvrzením, že v napadeném rozhodnutí absentují odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude řádně spolupracovat s orgány veřejné moci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel ze zjištění týkajících se pobytové minulosti žalobce, která byla reflektována již v rozhodnutí o jeho zajištění a dále se znovu zabýval možností uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a), b), c) i d) ZPC. Zdůvodnění ke všem typům zvláštních opatření považuje soud za plně přezkoumatelná, logická a konzistentní se zjištěními plynoucími z obsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správního spisu. V této souvislosti soud naopak v žalobě postrádá konkrétní vymezení námitky, v čem má být odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné či nepodložené. Ani v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění není soud oprávněn za žalobce jeho argumentaci domýšlet či dotvářet, a tedy na sebe brát roli žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

14. Totéž se týká žalobní námitky, podle níž není odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečné, právě pokud jde o nemožnost využít zvláštní opatření za účelem vycestování, resp. tvrzení, podle něhož v napadeném rozhodnutí obsažené odůvodnění svědčí o tom, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci. Rovněž tato námitka je zcela vágní a soudu není zřejmé, v čem konkrétně žalobce jím namítané nedostatky spatřuje. Žalobce tak mohl a měl uvést, jaké skutečnosti žalovaný při svém rozhodnutí přehlédl, jaké snad měl hodnotit jinak a proč. Takové doplnění žalobní námitky by již soudu umožnilo obsah napadeného rozhodnutí konkrétně přezkoumat.
15. Soud rovněž nesouhlasí se žalobcem, pokud ten uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí „opakovaně intenzivně“ vyzdvihuje skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale skutečnosti, jež „signifikantním“ způsobem ukazují na to, že žalobce nemá v úmyslu orgány veřejné moci nerespektovat, pouze stroze konstatuje. Jak už soud konstatoval výše, úvahy žalovaného ve vztahu k žalobcově pobytové minulosti, které jsou v napadeném rozhodnutí obsaženy, považuje za plně přezkoumatelné a vyvozené z podkladů založených ve správním spise. Žalobce přitom sám nedává příklad oněch skutečností, jež mají signifikantním způsobem svědčit v jeho prospěch, takže není jasné, co přesně má na mysli.
16. V další části žaloby pak žalobce uvádí tři důvody, pro které nevycestoval a byl zajištěn. Hovoří zde o hrozbě, jež mu má hrozit v Bělorusku z důvodu snah tamního režimu potlačit opozici. K tomu je nutno uvést, že ze správního spisu se nepodává, že by žalobce měl být jakkoli činný v rámci běloruské opozice, a není tak jasné, proč by se ho měly postupy běloruského režimu proti opozici jakkoli dotýkat. Jedná se tu navíc o tvrzení, které by bylo případné v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale není zřejmé, jak by mělo toto tvrzení ovlivnit rozhodnutí o žalobcově žádosti o propuštění za zařízení. Konečně není soudu patrné, jak konkrétně se měl žalobce domáhat zlegalizování svého pobytu v ČR, když sám při svém podání vysvětlení žalovanému dne 17. 12. 2023 sdělil, že pouze vždy, když mu bylo uděleno správní vyhoštění, požádal o udělení azylu, čímž veškeré jeho snahy o řešení jeho pobytové situace ustaly. Žalobce projevil srozumění s tím, že na území ČR pobývá dlouhodobě nelegálně a neuvedl žádné konkrétní kroky, kterými by se svůj pobytový status pokusil jakkoli upravit kromě opakovaného podání žádosti o azyl. Ani toto tvrzení žalobce tedy není možno akceptovat.
17. Z tohoto závěru nutno vyjít při vypořádání dalšího žalobcem uváděného důvodu, proč z území ČR nevycestoval a byl zajištěn. Soud sice chápe snahu žalobce zůstat v přímém kontaktu se svým synem, který žije na území ČR, z vyjádření samotného žalobce z podání vysvětlení ze dne 17. 12. 2023 se však podává, že žalobce se synem dlouhodobě nežije ve společné domácnosti, ani na něj nehradí výživné. Přitom nelze přehlédnout, že ani tvrzená snaha zůstat v kontaktu se svým dítětem nevedla žalobce ke konkrétní racionální snaze upravit si svůj pobyt na území kromě bezcílného podávání žádostí o azyl coby prostředku zabránění realizace udělených správních vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. Soud nemá z obsahu správního spisu jak ověřit žalobcovo tvrzení, že nedostal rozhodnutí o své třetí žádosti o azyl. Je však zřejmé, že žalobcovy opakované žádosti o azyl byly neúspěšné, a to i v rámci přezkumu příslušných rozhodnutí správními soudy, když naposledy byla žalobcova kasační stížnost odmítnuta NSS pro nepřijatelnost. Žalobce přitom sotva mohl iniciovat soudní přezkum daného rozhodnutí, pokud by vůbec nevěděl, že nějaké rozhodnutí bylo vydáno a co je jeho obsahem. Naopak, žalobcovo vyjádření učiněné v rámci podání vysvětlení ze dne 17. 12. 2023 svědčí spíše o tom, že žalobce azylové žádosti podával toliko jako prostředek jak oddálit realizaci udělených správních vyhoštění, nikoli jako prostředek ve skutečné snaze získat azylovou ochranu.
19. Dále soud sděluje, že obava, že žalobce z území ČR dobrovolně nevycestuje, se zakládá na předchozím postupu samotného žalobce, který jemu opakovaně ukládaná správní vyhoštění nerespektoval a dlouhodobě sám z území ČR nevycestoval ani poté, co tak měl učinit na základě posledního z nich (do 3. 6. 2023). Soud se přitom ztotožňuje se žalovaným, když ten přihlédl k tomu, že žalobce požadoval k tomu, aby z území ČR vycestoval, dva měsíce, aniž by takto dlouhou dobu dokázal jakkoli vysvětlit, přičemž se sám doznal k účelovému podávání azylových žádostí, aby se povinnosti vycestovat vyhnul.
20. Konečně, jde-li o otázku dokladu o ubytování, je z protokolu o podání vysvětlení ze dne 17. 12. 2023, který žalobce podepsal, jednoznačně patrné, že uvedl, že žil se svým známým v bytě 1 + 1 na adrese V Mezihorí 1100/5, Praha 8, kde byl také zastižen policií, již sám zavolal poté, co jeho známý zemřel, přičemž uvedl, že nájemní smlouva byla vedena právě na tohoto známého, takže není jisté, jestli v tomto bytě bude moci nadále bydlet. Soudu není zřejmé, proč by žalobce při podání vysvětlení měl v této otázce lhát, pokud by měl skutečně zajištěné ubytování jinde, a to dokonce na dobu bez omezení. Každopádně je třeba uvést, že ani fakt, že žalobce snad měl zajištěné ubytování jinde, nijak neovlivnila jeho přístup k řešení vlastní pobytové situace, navíc zde bylo značné riziko, že žalobce bude pro správní orgány nekontaktní, když jim uvedl rozporné údaje o svém bydlišti. Proto ani to, že žalobce ke své žalobě předložil kopii dokladu o zajištění ubytování na adrese Ortenovo náměstí 930/32, Praha 7, nemůže nijak ovlivnit posouzení zdůvodnění napadeného rozhodnutí jako zákonného a věcně správného.

Závěr a náklady řízení

21. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tak žalobu zamítl.
22. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady

žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 12. února 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce